

Kontracepcija za golobe

Objavili ste moj članek, hvala! Med tem so že odpeljali navlak, o kateri sem zadnjič pisala, kar pomeni, da stalno opozarjanje in tudi pisanje o teh rečeh vendarle pripomore k vzgajanju občanov. Tokrat pa sem se odločila, da napišem nekaj vrstic o drugem trnu v peti, ki me boče: divji golobi.

Nisem sovražnika živali, nasprotno, rada jih imam. Toda te sive živali, ki postajajo vse bolj nadležne, ki vse ponesnažijo, prenašajo številne bolezni, uničujejo vrtove, so huda nadloga v naši sosesčini. Če odmislimo že vse druge razloge — golobi so pregnali vse manjše ptičke (kose, siničke in druge), tega sivega sovražnika pa nekateri ljudje celo krmijo. Tako sem v trgovini srečala že pet starejših žensk, ki so kupovale pšenico za golobe. Opozorila sem jih, da se mi zdi to neumno in da je škoda pšenice za to golazen — marsikje je še za ljudi primanjkuje, tu pa jo razsipavajo tem križancem. No, ena je odvrnila, da hrani golobe, ker se ji pač smilijo in da tudi ona meni, da se preveč množijo — rekla je, naj bi jim dali nekaj med pičo, da bi se ne množili. Druga je zabrusila, da me to prav nič ne briga (briga me, briga sem ji dejala), ostale pa so samo zmignile z rameni, češ, saj vemo, da ni prav, toda smilijo se nam ... To o razmnoževanju je še najbolj zanimivo, samo ne vem, kdo in kje je tisti organ, ki naj bi sprejel odlok o tem ...

Mislím, da imam vsaj nekoliko prav, naj se še kdo oglasi, če ve, kako se spopasti s to nadlogo.

Anica Hudobivnik,
Beljaška 22

O „Naši obrambi“

Verjetno revijo »Naša obramba« vsi dobro poznate. Mesečnik, ki je našel svoj krog bralcev med rezervnimi vojaškimi starešinami, člani civilne zaštite in ne nazadnje tudi med našo mladino, ki jo zanimajo najnovejši dosežki vojaške tehnike, prinaša vrsto zanimivih člankov, gradivo za strokovni pouk rezervnega vojaškega kadra, obravnava tematiko SLO in podobno. V prvi vrsti je seveda ta revija namenjena rezervnim vojaškim starešinam, saj jih ideološko in strokovno vojaško povezuje v enotnem programu in konceptih obramba naše socialistične samoupravne družbe. S članki s tematiko iz NOB, zgodovinskimi

opisi posameznih dogodkov in bojev, formiranja nove ljudske oblasti, prenaša na mlado generacijo svetle tradicije naše revolucije. Toda, vse to zvesti bralci Naše obrambe že vedo in to, naštevane številnih področij, ki jih obdelujejo strokovnjaki — sodelavci te revije, ni bil namen tega prispevka.

Opozoriti hočem na nekaj drugega. V zadnjem času so nam namreč iz naročniškega oddelka »Naše obrambe« posredovali že več pism, v katerih nekateri vojaški starešine sporočajo, da revijo odpovedujejo. Med njimi je, tako smo ugotovili, tudi nekaj takšnih, ki svojo odločitev pojasnjujejo s tem, da so pač že v petdesetem letu in potemtakem niso več obvezniki za strokovni vojaški pouk — da jim torej revija ni več potrebna. Menim pa, da ne bi smelo biti rezervnega vojaškega starešine, ki bi ne bil naročnik te revije. Sleherno zamujanje za mednarodnimi političnimi in vojaškimi dogodki lahko zelo negativno vpliva na obveščenost naših članov, ki naj bi v morebitni vojni vodili ljudi v obrambi proti agresorju. To lahko sovražniku še kako koristi. Seznaniti se moramo s sposobnostmi in slabostmi morebitnih agresorjev, ker le v tem primeru ne bo presenečenja na vojnem ali psihološkem področju. Tudi rezervni vojaški starešine, ki to postanejo z odhodom iz aktivne službe v JLA, bi morali spremljati dogajanja na strokovnem vojaškem področju, pri čemer jim lahko v veliki meri pomaga prav »Naša obramba«. In še to: o zanimivosti in pestri vsebini tega priljubljenega mesečnika priča že sam podatek, da je med naročniki več kot 15 odstotkov občanov, ki niso rezervni starešine. Sicer pa — prepričajte se sami, ne bo vam žal!

I. M.

»Iščem, kupim...«

Na vratih novih stanovanjskih blokov večkrat najdemo lističe, s katerim nas ta ali oni sosed obvešča, da prodaja otroški voziček ali drugačno prevozno sredstvo, da išče varuško za svojega najmlajšega in podobno. V novih naseljih, kjer se ljudje med seboj ne poznajo, je takšen način »oglašanja« pač najbolj primeren — morda pa le kdo prebere »klic v sili« ... Odločili smo se, da priskočimo na pomoč. Torej, kdor želi svoje sobočane obvestiti o svoji stiski, prodajnih načrtih ali podobnih zanimivostih, naj nam sporoči.

Se nekaj: razumljivo je, da so takšni »oglas« v Javni tribuni brezplačni!

Kitajci v Šiški

Kitajsko kuhinjo, ki je pred časom gostovala v hotelu Lev, smo obiskali tudi člani taborniškega odreda DOBRE VOLJE iz Šiške. Preizkusili smo vse menije in ugotovili, da so jedi res izbrane in primerne tudi za naš okus, zato smo s pomočjo našega člana, ki tudi dela v kuhinji hotela Lev, povabili kuharje iz Kitajske v naš taborniški dom na Kebetovi 1. Povabili smo jih že pred letom dni, ko so že gostovali v hotelu Lev. Letos so naše povabilo prav radi sprejeli in nas prvo prosto soboto obiskali. Ravno tisto soboto smo imeli delovno akcijo — zbiranje papirja, tako da so se lahko prepričali, da smo tudi mi delovni in prizadevni ter da sami služimo sredstva za vsakodnevno delovanje. Kitajce smo seznanili z našim delovnim programom, izmenjali literaturo in našitke ter z njimi preživeli vesel dan ob taborniških pesmih in skečih. Med pogovorom so nam povedali, da so tudi oni člani skavtske

organizacije v Hong Kongu in nam na kratko povedali tudi o njihovem delu in navadah.

Naj vam na kratko predstavim te kuharje: šef kuhinje je Mr. Lyn Say, ki nas zaradi dela ni mogel obiskati, ostali pa so: Billy Wan (21), Steven Cwov (23), za katerim se je rado ozrlo marsikatero žensko in deklško oko in Jeff (25). Vsi so zaposleni v londonski restavraciji »Good friend«. Vsi so priznani mednarodni mojstri.

Povedali so, da je bil ta družabni dan pri nas pravo doživetje in da se v Ljubljani niso še tako zabavali. Izrazili so željo, da bi nas naslednjo soboto zopet obiskali. Ker so bili prijetni sogovorniki, smo jim z veseljem njihovo željo tudi izpolnili. Naslednjo soboto smo jim zopet pripravili podoben dan, le da je bil to pot začnjen še z nogometom.

Kitajski prijatelji so se tekme z veseljem udeležili. Ugotovili smo, da je naš nogomet zelo podoben kitajskemu. Naučili so nas tudi njihovo verzijo malega nogometa. Ta nogomet poteka tako: igra se isto kot pri nas, le da je namesto gola 2 m visok steber in ko se ga žoga dotakne je zadetek.

Po odigrani tekmi smo se vrnili v taborniški dom, kjer smo jih naučili nekaj naših taborniških iger. Na koncu smo presenečeni ugotovili, da je že pozno in naši novi prijatelji so se morali vrniti na delo v hotel Lev. Ob slovesu so nam zagotovili, da ta dva dneva v odredu DOBRE VOLJE ne bodo nikoli pozabili. Zaželeli smo jim srečno pot, oni pa, da bi se naslednje leto zopet srečali.

Igor Laboda in
Ivo Stajdohar

Kaj pa predpisi?

Odločil sem se, da vam pišem, ker mi gre vse skupaj že močno na živce. Stanujem v Rašiški ulici v Soseski 6, ki je bila takrat, ko smo se preselili sem, malo prometna. Pa pridite pogledat sedaj: avtomobilisti drviyo sem in tja, mulci z mopedi in večjimi motocikli se preganjajo po cesti in celo po zelenicah; potem pa še kolesarji in res je že pravi kaos. Vsak dan trepetamo, kdaj bodo zacvilile zavore in bo obležal otrok. Zakaj se patrola prometne milice nikoli ne ustavi pri nas? Imela bi dovolj dela in morda bi lahko miličniki kaj pametnega povedali tudi voznikom tovornjakov, ki parkirajo na prostoru, namenjenemu osebnim avtomobilom. Vsako jutro navsezgodaj pa rrrrrr ... Vžiganju, ogrevanju stroja ni ne konca ne kraja. Je to res dovoljeno?

Pa še nekaj. Na prostoru ob novi telovadnici pri šoli Valentina Vodnika ima menda podjetje Standard deponijo humusa ali kako se že temu reče. Kupi zemlje so tam, odkar pomnim in tovrnjaki jo prevažajo zdaj sem, zdaj tja, tako da je promet še večji. Poleg vsega pa seveda nihče niti ne pomisli, da bi očistil cesto za tovrnjaki. Ko je dež, imamo blato, sedaj pa, ko se je otoplilo, je na cesti prah. Kaj pa predpisi, ki prepovedujejo tovrnjakom z blatnimi kolesi na javno cestišče?

Naj bo za danes dovolj. Saj vem, da ne bo nič pomagalo, toda moral sem se nekomu »izkašljati«.

Andrej L.
Rašiška ul.